

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry a JUDr. Aleše Korejtky v právní věci

žalobce: **Frank Bold Society, z.s.**, IČ 65341490
sídlem Údolní 33, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, IČ 00164801
sídlem Vršovická 1442/65, 100 00 Praha

za účasti: **Sev.en EC, a. s.**, IČ 28786009
sídlem K Elektrárně 227, 533 12 Chvaletice
zastoupená advokátem JUDr. Petrem Zákouckým, LL.M.
sídlem V Celnici 1034/6, 110 00 Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2017, č. j. 461/550/17-Hd,
20128/ENV/17

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Účastníci řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo podle ust. § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád správní, v platném znění (dále jen „*správní řád*“), zamítnuto jako nepřípustné odvolání žalobce podané proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje (dále jen „*Krajský úřad*“ či „*orgán prvního stupně*“) ze dne 10. 2. 2017, č.j. KrÚ 11976/2017/OŽPZ/CH.
2. Předmětem a podstatou rozhodnutí Krajského úřadu ze dne 10. 2. 2017 je 12. změna integrovaného povolení zařízení (dále jen „*12. změna IP*“) žadatele společnosti Sev.en EC a.s. (osoba zúčastněná na řízení), ve kterém je provozována činnost podléhající regulaci zákonem č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezování znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů (*zákon o integrované prevenci*), neboť v zařízení dochází ke spalování paliv o celkovém jmenovitém tepelném příkonu 50 MW nebo více. Jedná se o uhelnou elektrárnu (dále též jen „*Elektrárna Chvaletice*“). Krajský úřad na základě ohlášení osoby zúčastněné na řízení vedl řízení, jež vyústilo ve vydání 12. změny integrovaného povolení jako řízení, v němž nejde o podstatnou změnu zařízení, a to s odkazem na ust. § 19a odst. 4 a § 2 písm. i) zákona o integrované prevenci. Důvodem podané žádosti byla mimo jiné úprava zařízení, jež měla za cíl snížení emisí NO_x zdroje Elektrárna Chvaletice prostřednictvím sekundární denitrifikace bloků popsaná též jako selektivní nekatalitická redukce (SNCR).
3. Žalobce v žalobě uvádí, že se do řízení přihlásil jako opominutý účastník a zároveň podal odvolání. Jako ekologický spolek měl právo se řízení účastnit, byl tak zkrácen na svých právech. Aktivní legitimaci dovozuje též odkazem na tzv. Aarhuskou úmluvu (úmluva vyhlášená pod č. 124/2004 Sb. m. s.). Nesouhlasí se závěrem, že se jedná o nikoli o podstatnou změnu zařízení, s čímž souvisí i otázka jeho účastenství v řízení.
4. V prvním okruhu námitek uvádí, že předmětem napadené 12. změny IP je mimo jiné změna deskriptivní části tohoto povolení v popisu zařízení DeNO_x. Nesouhlasí s orgánem prvního stupně a žalovaným v tom, že změna v popisu zařízení sama o sobě nemůže být podstatnou změnou zařízení, neboť dle správních orgánů jsou podstatné závazné podmínky. Uvádí, že popis zařízení je podstatný, je součástí výroku a nejedná se toliko o pouhou identifikaci zařízení. U každé změny integrovaného povolení je třeba posoudit, zde jde o změnu podstatnou či nepodstatnou. Následně dovozuje, že pokud je změna popisné části integrovaného povolení vyvolána takovou změnou, která významně zasahuje celý provoz, pak je i změna popisné části změnou podstatnou. Opakuje, že nelze proto uzavřít, že změna popisné části povolení není bez dalšího podstatnou nebo nepodstatnou změnou. Zmiňuje jiná rozhodnutí orgánů prvního stupně (Elektrárna Mělník II a III a Elektrárna Tušimice II), ze kterých plyne, že samotná změna popisné části integrovaného povolení byla považována za změnu podstatnou. Uzavírá, že žalovaný tuto otázku nijak neposoudil ani nezohlednil a spokojil se s obecným tvrzením, že popis zařízení není závaznou částí integrovaného povolení. Bez posouzení změny popisné části nelze rozhodnout o povaze změny integrovaného povolení. Rozhodnutí žalovaného je proto nepřezkoumatelné.

5. V druhém okruhu námitek žalobce tvrdí, že při posuzování 12. změny IP žalovaný nedostatečně posoudil vypouštění amoniaku, jež je vedlejším negativním projevem nově instalované technologie zaměřené na snížení emisí oxidů dusíku. Správní orgány pracovaly s hodnotou 56,5 tun vypuštěného amoniaku do ovzduší za rok, což činí 154,8 kg vypuštěného amoniaku denně. Připomíná, že amoniak má i za nízkých koncentrací negativní účinky na lidské zdraví. Způsobí kašel, podráždění či poleptání očí, nosu a hrdla. Při dlouhodobém vystavení mohou nastat chronické dýchací potíže či poškození zraku. Je nebezpečný při vypouštění do životního prostředí. Dovojuje, že vypouštění této nové znečišťující látky samo o sobě může naplnit definici podstatné změny ve smyslu § 2 písm. i) zákona o integrované prevenci. V této souvislosti tak shrnuje, že bez posouzení dopadů emisí této látky nemohlo být rozhodnuto o povaze 12. změny IP. Toto opět vede k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.
6. Žalovaný s žalobou nesouhlasil, odmítl, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné. Odmítl tvrzení žalobce o tom, že z napadeného rozhodnutí vyplynulo, že změna v popisu zařízení nemůže být jeho podstatnou změnou. Zdůraznil však, že popis slouží především k identifikaci zařízení a na rozdíl od závazných podmínek jej nelze v obecné rovině považovat za povinnost stanovenou integrovaným povolením. Již orgán prvního stupně v závěru o nepodstatné změně nevycházel ze zjednodušeného tvrzení, jak předkládá žalobce, nýbrž z toho, že provozovatel zařízení je povinen toto provozovat v souladu jak s integrovaným povolením, tak v souladu s podmínkami stanovenými v provozních řádech a dalších dokumentech schválených v rámci integrovaného povolení. Změna popisné části byla nutná z důvodu instalace nové technologie snižování emisí. Oba správní orgány proto posuzovaly, zda se jednalo o podstatnou či nepodstatnou změnu, odkázal na vydané rozhodnutí (str. 7-9). Ke druhé námitce ohledně emisí amoniaku odmítl, že by se tímto nezabýval a odkázal rovněž na obsah napadeného rozhodnutí. Žadatel předložil rozptylovou studii nad rámec zákona o ochraně ovzduší. Vypočtené imisní limity v hodnocené oblasti představují málo významné hodnoty.
7. Osoba zúčastněná na řízení s žalobou nesouhlasila a uvedla, že 12. změna IP byla povolena v důsledku ohlášení, které následovalo ve světle záměru provedení ekologizačního opatření snížení oxidů dusíku (NO_x). Odmítla naplnění dispozic podstatné změny zařízení. Nejednalo se změnu v užívání, způsobu provozu nebo rozsahu zařízení ne výroku elektrické energie. Nově instalovaná technologie je nejlepší dostupnou technikou (BAT-Best Available Technology) a v České republice byla prozatím u řady subjektů posouzena jako změna nepodstatná. Taktéž odmítla tvrzení, že by emise amoniaku nebyly řádně posouzeny. Emisní limit byl stanoven na 10 mg/m³ pro dobu ověřování účinku systému s následným snížením na 5 mg/m³ pro období běžného provozu. Odmítla toliko obecně pojaté tvrzení žalobce o nebezpečí představované amoniakem.
8. V průběhu soudního řízení soud zjistil, že před Městským soudem v Praze je na základě žaloby totožného žalobce vedeno řízení sp. zn. 6 A 130/2016, kde je přezkoumáváno řízení, jež vedlo k vydání stavebních povolení na základě žádosti provozovatele, osoby zúčastněné na řízení. První v řadě zamítavý rozsudek Městského soudu byl Nejvyšším správním soudem (dále jen „NSS“) zrušen s tím, že NSS v rozsudku ze dne 11. 9. 2018, čj. 6 As 91/2018-74 uvedl, že výsledek dalšího řízení může předurčit i výsledek rozhodnutí zdejšího soudu (platí i opačně), neboť předmětná změna záměru Elektrárny Chvaletice byla z hlediska negativních vlivů na životní prostředí správními orgány posuzována jako

nevýznamná podle obou zákonů. Argumentace může být s ohledem na obdobnou textaci právních předpisů vzájemně přenositelná.

9. Zdejší soud proto z důvodu úspory času, nákladů a dalších prostředků řízení přerušil.
10. Městský soud v Praze následně rozsudkem ze dne 14. 3. 2019, č.j. 6 A 130/2016-305 žalobu zamítl. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku NSS zamítl rozsudkem ze dne 28. 2. 2020, č.j. 6 As 104/2019-70. Obsah uvedených rozhodnutí není dle soudu na tomto místě třeba citovat, jejich plná znění jsou, s případnou nutnou mírou anonymizace, dostupná na internetových stránkách NSS <http://www.nssosud.cz>. Lze však na tomto místě uvést, že podstatným obsahem obou citovaných rozhodnutí je vyprádání námitek ve vztahu k emisím amoniaku.
11. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného zopakoval, že nemá za objasněné, z jakého důvodu změna v popisu zařízení nevedla k závěru o jeho podstatné změně, resp. žalovaný tyto pochyby nevyvrátil. Nezohledněním emisí amoniaku došlo pochybení a nemohlo být řádně usouzeno o povaze změny integrovaného povolení. K předložené rozptylové studii uvedl, že její závěry mohou být zkreslené. Následně ještě doplnil, že průběh úprav na zařízení - Elektrárně Chvaletice napadl rovněž před Městským soudem v Praze, který projednal věc týkající se dvou stavebních povolení (sekundární denitrifikace a rekonstrukce odlučovačů), a to z obdobných důvodů, avšak na podkladě posouzení EIA. Žaloba byla opakovaně zamítnuta, druhá kasační stížnost byla zamítnuta rozsudkem NSS ze dne 28. 2. 2020, č.j. 6 As 104/2019-70. Obdobná textace dvou různých zákonných předpisů však nemůže znamenat, že (soudní) vyřešení postupů v rámci EIA bude poté sdílet i posouzení dle zákona o integrované prevenci.
12. Osoba zúčastněná na řízení dále v řízení připomněla závěry Městského soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu v otázce přezkumu rozhodnutí vydaných ve stavebním řízení s odkazem na posouzení EIA. Připomněla, že rozptylová studie byla soudem zhodnocena, a to i ve světle následného posudku ČHMÚ. Odmítla obecná tvrzení žalobce o ohledně rozsahu přezkumu rozhodnutí.
13. Podle ust. § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.
14. Podstatné skutkové okolnosti projednávané věci nejsou mezi účastníky sporné a plynou z obsahu správního spisu, který je účastníkům, znám. Dne 24. 11. 2016 osoba zúčastněná na řízení jako provozovatel Elektrárny Chvaletice doručila Krajskému úřadu ohlášení plánované změny provozu zařízení a požádala o příslušnou změnu v popisné části integrovaného povolení. Současně předložila vyjádření Ministerstva životního prostředí ze dne 28. 1. 2015 se závěrem, že pro účely posouzení vlivu na životní prostředí deklarovaný záměr na snížení emisí NO_x s ohledem ke značnému snížení množství celkových emisí nepředstavuje významnou změnu ve stávajícím provozu Elektrárny Chvaletice a dále rozptylovou studii zpracovanou autorizovanou osobou Ing. E. K.. Krajský úřad vydal dne 6. 12. 2016 oznámení o zahájení řízení o 12. změně IP s tím, že se nejedná o podstatnou změnu zařízení, neboť nenaplnňuje definici podstatné změny v § 2 zákona o integrované

prevenci. Po proběhlém řízení vydal dne 10. 2. 2017 rozhodnutí o 12. změně IP, jež bylo předmětem přezkumu žalovaného v napadeném rozhodnutí.

15. Podstatou soudního řízení není ryze meritorní přezkum podstaty rozhodnutí, jež souvisí s 12. změnou IP, nýbrž přezkum toho, zda závěr žalovaného o tom, že odvolání ve správním řízení podané žalobcem jako zapsaným ekologickým spolkem bylo podáno osobou neoprávněnou. Nutné je tak vyřešit tomu předcházející otázku, a to zda žalobce měl či neměl být účastníkem správního řízení, jež vyústilo ve vydání rozhodnutí o 12. změně IP. Zodpovězení této otázky se tak neobejde bez úvahy o tom, zda povolená změna zařízení dle zákona o integrované prevenci je změnou podstatnou či nepodstatnou.
16. Soud připomíná, že pro účely soudního přezkumu i v tomto řízení tvoří rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí orgánu prvního stupně jeden celek. Odvolání žalobce bylo sice odmítnuto jako nepřipustné (podané neoprávněnou osobou, tedy osobou, jež nebyla účastníkem řízení), žalovaný však pro účely řádného odůvodnění svého závěru fakticky věcně přezkoumal postup a výsledek řízení Krajského úřadu. Sám žalovaný pak na straně 6 napadeného rozhodnutí trefně identifikoval podstatný základ odvolacích a poté i žalobních námitek žalobce, kdy správně uvedl, že podstatné je vyřešení závěru o podstatné či nepodstatné změně.
17. Žalobce v žalobě s jeho závěry nesouhlasí, žalobní námitky jsou fakticky částí námitek odvolacích, byť žalobce, alespoň první žalobní námitku formuluje tak, že vytýká žalovanému nesprávnost jeho závěrů o charakteru změny zařízení s odkazem na chybný výklad důsledků plynoucích ze změny popisu zařízení.
18. Podle § 2 písm. i) zákona o integrované prevenci *se pro účely tohoto zákona rozumí podstatnou změnou změna v užívání, způsobu provozu nebo rozsahu zařízení, která může mít významné nepříznivé účinky na lidské zdraví nebo životní prostředí; za podstatnou změnu se vždy považuje*
 1. změna v užívání, způsobu provozu nebo rozsahu zařízení, pokud sama o sobě dosahuje prahových hodnot uvedených v příloze č. 1 k tomuto zákonu,
 2. změna provozu v zařízení k tepelnému zpracování odpadu²⁸⁾ zpracovávajícího v zařízení uvedeném v příloze č. 1 k tomuto zákonu pouze ostatní odpad, která se dotkne tepelného zpracování nebezpečného odpadu,
 3. změna v užívání, způsobu provozu nebo rozsahu zařízení, která zahrnuje výjimku z úrovně emisí spojených s nejlepšími dostupnými technikami (§ 14 odst. 5) nebo vyplývá z výsledků přezkumu závazných podmínek integrovaného povolení provedeného na základě § 18 odst. 2 písm. d),
19. Podle § 19a odst. 4 téhož zákona *nejedná-li se podle závěru úřadu o podstatnou změnu zařízení, jsou účastníky řízení o změně integrovaného povolení zahájeného podle odstavce 2 nebo 3 subjekty uvedené v § 7 odst. 1 písm. a) a b) a v § 7 odst. 2. Úřad si může vyžádat od provozovatele zařízení doplnění podkladů nezbytných pro vydání rozhodnutí. Úřad si vždy vyžádá vyjádření příslušných správních úřadů, jejichž působnosti se změna dotýká. Příslušné správní úřady zašlou úřadu své vyjádření do 15 dnů ode dne obdržení žádosti o změnu integrovaného povolení nebo oznámení o zahájení řízení o změně integrovaného povolení z moci úřední. Změnu integrovaného povolení zveřejní úřad obdobně podle § 13 odst. 9. Úřad zašle změnu integrovaného povolení ministerstvu do 7 dnů od nabytí právní moci této změny.*

20. Účastenství žalobce by mohlo být založeno toliko na základě § 7 odst. 1 písm. e) citovaného zákona.
21. Podle § 13 odst. 3 téhož zákona *nejdou-li dány důvody pro zamítnutí žádosti podle odstavce 2, úřad na podkladě výsledků projednání žádosti vydá integrované povolení, které kromě obecných náležitostí stanovených správním řádem obsahuje:*
- a) firmu nebo název, anebo jméno a příjmení, sídlo nebo místo podnikání, identifikační číslo osoby, pokud je přiděleno, je-li provozovatelem zařízení právnická osoba nebo fyzická osoba, která je podnikatelem,*
 - b) jméno a příjmení, číslo občanského průkazu, není-li vydán, číslo dokladu, který jej nahrazuje, trvalý pobyt, je-li provozovatelem zařízení fyzická osoba, která není podnikatelem,*
 - c) popis zařízení a popis umístění zařízení,*
 - d) podmínky provozu zařízení, dále postupy a opatření zabezpečující plnění těchto podmínek (dále jen "závazné podmínky provozu"),*
 - e) výčet rozhodnutí, stanovisek, vyjádření a souhlasů vydávaných podle zvláštních právních předpisů⁶⁾, které se nahrazují integrovaným povolením.*
22. Obě žalobní námitky fakticky směřují k tomu, aby žalobce doložil svoje základní tvrzení o tom, že povolená 12. změna integrovaného povolení představuje podstatnou změnu v užívání, způsobu provozu nebo rozsahu zařízení ve smyslu § 2 písm. i) zákona o integrované prevenci.
23. V první žalobní námitce žalobce vytýká žalovanému nepřezkoumatelnost jeho údajného závěru o tom, že změna v popisu zařízení dle § 13 odst. 3 písm. c) zákona o integrované prevenci nemůže být podstatnou změnou ve smyslu § 2 písm. i) téhož zákona. Žalovaný však takto zjednodušený závěr v rozhodnutí nepřijal a naopak se věnoval konkrétním okolnostem případu včetně účasti Elektrárny Chvaletice v Přechodném národním plánu (dále jen „PNP“) a výslovně pak na str. 8 a 9 napadeného rozhodnutí odůvodnil, proč se nejedná o podstatnou změnu. Na tyto závěry krajský soud odkazuje a má za to, že jim není třeba cokoli na úrovni jednotlivých částečných závěrů žalovaného vytýkat, což však ani žalobce výslovně nečiní. Výslovná reakce žalovaného na obdobnou odvolací námitku žalobce je poté obsažena na straně 11 napadeného rozhodnutí. Orgán prvního stupně se otázce podstatnosti změny rovněž věnoval, a to na str. 6 a 7 rozhodnutí. Jeho jediným předpokladem pak nebylo toliko to, že změna v popisu zařízení nemůže být změnou podstatnou, jak tvrdí žalobce.
24. Krajský soud k uvedenému dodává, že smyslem soudního přezkumu není „*stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, ale přezkoumat dříve učiněné závěry správních orgánů; panuje-li mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí shoda, není důvodu, proč by na něj nemohlo být v rozsudku v podrobnostech odkázáno*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. května 2013 č. j. 2 Afs 37/2012-47), přičemž je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si závěry žalovaného se souhlasnou poznámkou osvojil (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. července 2007 č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS).

25. Soud dává za pravdu žalobci v tom, že popis zařízení a popis jeho umístění [§ 13 odst. 3 písm. c) zákona o integrované prevenci] je náležitou a podstatnou součástí integrovaného povolení, přičemž za nosné z pohledu stanovení podmínek ochrany životního pak považuje stanovení závazných podmínek provozu. Význam popisu zařízení a jeho účel pak soud nesnižuje, neboť bez popisu zařízení není možná jeho identifikace jako celku a samotné závazné podmínky bez přesného vymezení zařízení by dávaly pramalý smysl. Soud však nemůže dát za pravdu částečně až přehnanému tvrzení žalobce v tom, že správní orgány se nezabývaly posouzením charakteru změny provozu zařízení (podstatná vs. nepodstatná) ve spojení se změnou jeho popisu. Žalovaný též správně poukázal na to, že zařízení, tj. Elektrárnu Chvaletice je třeba provozovat nejen v souladu se zněním integrovaného povolení, ale též v souladu s dalšími dokumenty jako je např. provozní instrukce. Změna popisu zařízení byla vyvolána z důvodu instalace nové technologie použití za účelem snížení oxidů dusíku, k čemuž provozovatel zařízení musel přistoupit dle PNP.
26. Předně je třeba uvést, že zmíněný úplný popis zařízení (fakticky se jedná o uhelnou elektrárnu se 4 kotli o výkonu 4 x 505,8 MW – jak již soud částečně uvedl shora) je v integrovaném povolení obsažen na 7 stranách (str. 2 až 9), přičemž oddíl části zařízení DeNO_x zabírá z uvedeného popisu přibližně polovinu strany. Rozsah popisu či jeho části zajisté nic sám o sobě nevypovídá. Správní orgány však správně poukazovaly na to, že důvodem k posouzení charakteru povolené 12. změny IP bylo mimo jiné to, že byla vyvolána záměrem zlepšení kvality ovzduší snížení emisí NO_x, dále odkázaly na to, že zvolená metoda je jednou z nejlepších dostupných. Je tak zřejmé a bylo zřejmé již v průběhu správního řízení, že nedochází k podstatné změně v popisu zařízení, kdy faktický výrobní a hospodářský charakter zařízení zůstal zachován a došlo k jeho částečné úpravě v části popisu zařízení, které slouží ke snižování emisí oxidů dusíku.
27. Na základě shora uvedeného nedává soud žalobci za pravdu jednak již v tom, že žalovaný se k otázce podstatnosti změny nevyjádřil. Pokud tak neučinil výslovně z toho úhlu pohledu, jak žádá žalobce, tedy vyhodnocením samotné změny popisu zařízení, svůj postup odůvodnil tím, že odkázal na to, čím byla změna popisu vyvolána, tj. záměrem snížení emisí. Soud takovému postupu nic nevytyká. Soud pak nesouhlasí s žalobcem v tvrzení, že změna zařízení významně zasáhla celý provoz.
28. S žalobcem soud souhlasí v tom, že změna popisu zařízení v integrovaném povolení (zřídka však půjde jen o změnu samu o sobě) může vést k posouzení změny zařízení jako změny podstatné. Formulace ustanovení § 2 písm. i) zákona o integrované prevenci tomu nebrání. Osoba zúčastněná na řízení vhodně poukázala na to, že případ Elektrárny Tušimice II zmíněný žalobcem, se týkal komplexní obnovy se zcela zásadními stavebními úpravami. Nyní projednávaný případ je značně odlišný, neboť se (v napadené části změny integrovaného povolení – předmětem byly též odpadní vody) jednalo o změnu sekundární části zařízení, která sama o sobě nepřinesla nové významné účinky na lidské zdraví nebo životní prostředí. Bylo tomu spíše naopak, neboť cílem bylo snížení emisí oxidů dusíku. Soud si taktéž dokáže představit jiný, nikoli snad příliš hypotetický případ, kdy změna popisu zařízení by mohla vyvolat závěr o podstatnosti změny. Byla by jím například změna zařízení z provozu elektrárny, případně teplárny na spalovnu odpadů. Rovněž tento případ je svou povahou vcelku vzdálen nyní přezkoumávanému charakteru změny.
29. Druhý okruh žalobních námitek spočíval v tom, že žalovaný měl nedostatečně posoudit vypouštění nových emisí amoniaku (NH₃) souvisejících se zavedením SNCR. V této

souvislosti pak dovodil, že bez posouzení dopadů této látky nemohlo být rozhodnuto o povaze 12. změny IP. Toto má též vést k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.

30. K uvedené námitce je třeba uvést, že žalovaný se již k odvolacím námitkám žalobce ve správním řízení k emisím amoniaku vyjadřoval, a to na str. 11, 12, 16 a 17 napadeného rozhodnutí. Činil tak i ve vztahu k posouzení charakteru změny zařízení, jež vyvolalo potřebu změny integrovaného povolení. Krajský úřad se k posouzení emisí amoniaku vyjádřil na straně 7 svého rozhodnutí, zmínil jeho mnohem nižší dopad na životní prostředí a lidské zdraví, než je tomu u oxidů dusíku a rovněž poznamenal, že nově vykazovaná emise ve výši 56,5 tun/rok je srovnatelná s emisí z chovu hospodářských zvířat v nedalekých Kasalících, jež činí 44,35 tun/rok.
31. K nově vzniklým emisím amoniaku žalovaný pak uzavřel, že se nejedná o změnu, která může mít významné nepříznivé účinky, nenaplnuje proto podmínky v ust. § 2 písm. i) zákona o integrované prevenci. Tento závěr poté podložil konkrétními úvahami. Těžištěm závěru žalovaného bylo to, že žadatel s oznámením předložil rozptylovou studii zpracovanou spol. ORGREZ a.s., autorizovanou osobou Ing. E. K., CSc., jež částečně souvisela s požadavky zákona na ochranu ovzduší, byť byla zpracována nad jeho rámec. Poukázal rovněž na to, že bylo postupováno v souladu s dokumenty BREF (Referenční dokumenty o nejlepších dostupných technikách) a BAT. Amoniak nepatří mezi látky, jež mají stanovený imisní limit dle zákona o ochraně ovzduší. Samotný příspěvek Elektrárny Chvaletice představuje pro současnou úroveň znečištění ovzduší amoniakem v hodnocené oblasti málo významné hodnoty.
32. Nejen ve vztahu k emisím amoniaku krajský soud již shora zmínil, že důsledky změny provozovaného zařízení již byly předmětem soudního přezkumu v otázce stavebních povolení optikou zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivu na životní prostředí, tedy aspektům pod běžně používaným označením EIA.
33. Krajský soud má proto za přijatelné, aby již jednou přijaté závěry soudního přezkumu stručně reprodukoval. Městský soud v Praze podrobil přezkumu jak obsah shora zmíněné rozptylové studie, tak posudek ČHMÚ ze dne 28. 1. 2019, a to s tím, že při svém jednání vyslechl zpracovatele posudku Ing. E. K., CSc. Reálný obsah emisí amoniaku shledal dle rozptylové studie nepatrným v bodě 83 rozsudku č.j. 6 A 130/2016-305, ze dne 14. 3. 2019. Nejvyšší správní soud se v rámci kasačního přezkumu k emisím amoniaku vyjádřil pod body 31 až 40 rozsudku č.j. 6 As 104/2019-70, ze dne 28. 2. 2020. Uvedl, že možné dopady imisí na lidské zdraví byly žalobce nadneseny toliko obecně, což platí i nyní souzení věci. Proto se v odůvodnění vypořádal s předmětnými emisemi toliko stran možného zápachu. Činil tak optikou zákona o EIA avšak logicky směřoval na vliv na obyvatelstvo – to je ostatně obecně onou cílovou entitou, která bude či nebude pociťovat zápach. V tomto pojetí je pak na místě konstatovat, že z obdobného pohledu je možné imise amoniaku zkoumat i ve světle ust. § 2 písm. i) zákona o integrované prevenci, jež používá dikci „*účinky na lidské zdraví nebo životní prostředí*.“
34. Nejvyšší správní soud především pak v bodech 37 až 40 shora citovaného rozsudku šestého senátu vyložil a odůvodnil proč emise amoniaku a jeho případné stanovené limity nepovažuje za závažný problém, přičemž vzal do úvahy i možné obtěžování zápachem v souvislosti s úrovní čichové prahu, který má podle vědeckých zdrojů poměrně velký rozptyl. V závěrech NSS odkázal na obsah 12. změny IP vydané Krajským úřadem. Krajský soud neshledal důvod, proč by se závěry přijatými NSS měl jakkoli rozcházet.

35. Z těchto závěrů NSS pak krajský soud dovozuje, že nově vzniklé emise amoniaku (NH_3) vyprodukované v souvislosti se záměrem snížení emisí oxidů dusíku Elektrárny Chvaletice nemohly mít za důsledek posouzení změny v užívání zařízení jako podstatné změny dle § 2 písm. i) zákona o integrované prevenci, čím nemohlo být založeno účastenství žalobce ve správním řízení o 12. změně integrovaného povolení. Dle bodů 39 a 40 citovaného rozsudku NSS změna integrovaného povolení je založena na tom, že k emisím amoniaku bude docházet pouze výjimečně. Amoniak nemá být do ovzduší vypouštěn kontinuálně, nýbrž jen při nesprávném dávkování močoviny. I při nejvyšší povolené emisi amoniaku, tj. 5 mg/m^3 by dle posudku ČHMÚ imisní koncentrace dosahovala čichového prahu, který je však u osob variabilní. Pokud by se však mělo jednat o možný negativní vliv na obyvatelstvo, musel by amoniak obtěžovat svým zápachem významnou část běžné populace, přičemž v daném případě se má jednat spíše o výjimečné situace.
36. Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
37. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti podle obsahu spisu nevznikly. Osobě zúčastněné na řízení soud plnění jakékoli povinnosti neuložil, ani nezjistil důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 60 odst. 5 s.ř.s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu